

מסורת הש"ס

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

פג.

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

51 משום מומחה. וא"ת תיפוק ליה משום טמא שנכנס למקדש דזכרת וי"ל כגון שנטמא בצנים ולא שהה וכי האי גוונא פריך ומושגי בפ"ג לשבעות (ד' ת. וס) דפריך החס אלא דקיימא לן טמא שמישם בזמיתה היכי משכחת לה אי דשהה זר כרת הוא ואי דלא

[illegible]

נוטר ואחד פסול טומאה מ"מ אי הוה יליף טבל מיניה זה לא
היתה גזירה שזה אלא היקש מיהו לקמן קשה דלא בעי למילף
טמא ששימש מנוטר משום דלא כחבי ציה חילול דרביס ורביז לומר
דלש"ג דמוקמין ליה נמי צנוטר מ"מ עיקרו לאו לנוטר אלא
דמוקמי ליה נמי צנוטר משום דלשכחן בעלמא גבי נוטר דכחבי
ציה חילול כי את קדש ה' חלל (וע"ע חוס' זכחים טו: ד"ה אלה):

פרט

אֶחָאֵרָה וּלְקָמֶן [ע"ב] מִפְּרָשׁ לָהּ: **צַעַל מוֹס.** כֵּהֵן צַעַל מוֹס שְׂשִׁימָה:
הַ מִן הַקֶּדֶשׁ שֵׁשׁ צוֹ מַעֲלָה בְּמִזִּיד: **אֲשֶׁר יִרְיֹמוֹ.** שְׁעִתְדִין לְתַרוֹס
תִּצִּיב [וְיִקְרָא עַב] וּמִתּוֹ צוֹ יִחַלְלוּהוּ: **מִנוֹסֵר.** כִּי אֶת קֶדֶשׁ ה' חָלַל [שם ע"ב]:
צוֹ. וְאֵין נוֹהֲגִין בַּחוּמָה לְאַרְךְ אֲבָל נוֹתֵר נוֹהֵג בְּמַדְבָּר וּבַשְּׂעֵת הֵיטֵר
סָה וְהָ יֵשׁ הֵיטֵר לְאִסְקוֹר וְדִבְצִיל וּמוֹתֵר בְּתַרְמוּמָה אֲבָל נוֹתֵר אֵין
וּזוֹן רִבִּים כִּי יִחַלְלוּהוּ אֲבָל נוֹתֵר לְשׁוֹן יִחִיד קֶדֶשׁ ה' חָלַל: **פְּגוֹל**
ל אֹחֲלִיין. נוֹתֵר וְטַבֵּל שְׁנֵיהֶם פְּסוּל הַמֵּאֲכֹל אֲבָל תַּרְמוּמָה פְּסוּל
טַהֲרָה בְּמִקְוֵה אֲבָל טַמֵּא בְּתַרְמוּמָה יֵשׁ לוֹ טַהֲרָה בְּמִקְוֵה: **שְׁאֵמֵר**
וּמוֹר אֵישׁ אֵישׁ מִזְרַע אֲהֵרֶן: **טַהוֹרָה אֵין.** מִילְתָּא בְּזַפִּי נִפְשָׁה
וְהָ דוּקָא אֲבָל טַמֵּאָה לֹא בְּמִיתָה אִם אֲכָלָה בְּטוֹמָאָה הֲרֹף:
לִימָא

לא משום זרות. זר ששעה אחת מהם צפנים חינו חייב מיתה להפקא לן בסקר יומא (דף קמ.) מועדצתם עבודת מתהוה ודש' עבודה תמה ולא עבודה שיש אחריה עבודה וכל הני יש אחריה עבודה. יואל וכלל ושאר עבודות דמנחה לא אחריה עבודה דהקטרת הקומץ אחר כולו. מסדר העוללות עבודה אחרונה

שֶׁל לֶחֶם הַפִּנִּים הֵייוּ סִילוֹק צוֹיִצִין
וְהִקְטִרְתֶּן. הַמִּטִּיב אֶת הַגִּרּוֹת הַמִּדְשָׁנָה
שֶׁהָיִיתָ יָם אַחֲרֶיהָ הַדֹּלֶקֶת עֲרִיצִית.
מִקְבֵּל דְּמִים יָם אַחֲרָיו וְזִיקָה: וְלֹא
מִשּׁוֹם טוֹמְאָה. כֵּן טוֹמֵא שִׁשְׁמֵשׁ.
לְדוֹרוֹת וְשׁוֹמֵשׁ צְטוּמָאָה מִחַד קֶרֶס נִפְקִי
לְאֹהֲרָה לְדִידָה צִי' לֹא הִזְכַּרְתָּ מִינָהּ
צִבְחִית קִדְשִׁים (צִבְחִים 10: 11) וְיִמְרוּ
מִקְדָּשֵׁי צִנִּי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִחַלְלוּ: דֵּהֵייוּ
טוֹמְאָה כְּדִמְכִּיז צִתְרִיהָ אֲמֹר אֱלִיָּה
לְדוֹרוֹתֵיכֶם וְגו' חֹר נִמִּי מִיָּנִיָּה דְרִשִּׁין
מִדְּלִיטֶרְרִין קֶרֶס לְמִיכְכֵּב צִנִּי יִשְׂרָאֵל
לְמַעֲוֵטִי מֵאִי אִי לְמַעֲוֵטִי קִדְשִׁי
נְכָרִים וְקִדְשֵׁי נָשִׁים וְכִי צְטוּמָאָה
קִרְצִי וְהֵא אֲמַרְיִן הֵסֵם דִּלָּא אֵלָּא
הֵכִי אֲמַר צִנִּי יִשְׂרָאֵל נִמִּי שָׁדֵס וְזִים
לֹא יַעֲבֹד שֵׁלָא יִחַלְלוּ וְסִיִּין דְּרוֹת
וְטוֹמְאָה מִחַד קֶרֶס נִפְקִי מֵאֵין דְּמִיכְכִּיז
לְאֹרוֹת מִמְכִּיז נִמִּי אֲטוֹמָאָה: וְלֹא
מִשּׁוֹם מַחוּסֵר בְּגָדִים. דִּלְחִינּוּ נִמִּי
מִזְרוֹת אֲתִרְבָּא צִי' צִבְחִים (דָּף 1: 1)
כְּדִמְכִּיז וְחִגְרַת אוֹתָם אֲנַשְׁנֵי וְגו' צִמֵּן
שֶׁבְּגָדֵיהֶם עֲלֵיהֶם כְּהוֹתֵם עֲלֵיהֶם
אֵין בְּגָדֵיהֶם וְכו' וְהוּוּ לֵהוּ זִרִּים: וְלֹא
מִשּׁוֹם שֵׁלָא רְחוּץ יָדִים וְרִגְלֵים. דְּחֻקָּה
מִחוּסֵר מִמְחוּסֵר בְּגָדִים גִּמְרֵל לֵהוּ הֵסֵם
לְעִנְיֵין אֲחֻלִּי עֲבֹדָה וְאִי מִנָּהּ נִמִּי
לְחִיבֵי מִדְּבָרֵי אֲחֻלִּי אֲחֻלִּי אֲחֻלִּי

מוסף רש"י

למילף שכן תרומה
ברבים פירות פיגול
הוה ליה למילף שכן
במקוה הנך נפישן רב
מחילול דרבים עדי
תרומה טהורה מגלן
לכהן טמא שאכל
במיתה בירי שמים
משמרתיו ולא ישרו
אין טמאה לא דאמר
שמיין לכהן טמא
שאינו במיתה שפאמח

ממין: קדושים יהיו ולא יחללו. אם אינו ענין לעבודה תמה דהא כתיב וימרו ולא יחללו תנאו ענין לעבודה שיש אחריה עבודה: **שמייהו**. ברייתא היא וחסיד נמי טובא ותני נמי טמא האוכל את הטבל וכו'. כולה מתני' יליף לה מקראי לקמן: **שפרועי ראש**. שטימשו. פרועי ראש שעברו עליהם ויתר משלשים יום שלא גלחו הראש: **אכל ערל**. שמתו אחיו מחמת מילה וכו' ואינו שטימש וכן שטימש עירוב דכל הני כולוהו חיס ליה וכן

וידמומלי עבודה בצ"ד דצחסיס (ד' טו:) אפילו הכי לימנהו במיתה אלא
רצבי אומר במיתה. לקמן [פד.] מפרש פלוגמיהו: **הויד במעילה**. נ
 וקאמר דלא יחלוס שאסור לאכלס בטבסל: **מסרומה**. שאכלה בטומאה
בתרומה הווא לארץ וכו'. סימן הוא. זה תרומה וזה תרומה מעורב
 ההצמות בכל מקוס. ויש היתר לאיסורו זה יש היתר לאיסורו בהה
 לאיסורו. זה נאמר בו חלוט בלשון רבים ולא יחלו זה
 ונותר. אין נוהג לא בטבסל ולא בתרומה אלא בקדשים: **שכן**
 הגוף הוא דכי יחללוהו בטומאת הגוף תמי. טבסל ונותר אין להם
 ושמרו **ממסרי גוף**. להכינס עמאס דבר הכבוד בפרשת
 הוא ואי אשמואלא דאמר טומא שאכל תרומה טמורה האמר

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואתה ובניך אתך
תשמרו את ברתכם
לכל דבר מומות
ולמית לפרכת ועבדת
עבדת מנהג אתן את
עבדתכם ויהי הקרב
ימות:
2. קרשים יהיו
לאחיהם ולא יחללו:
שם אלהיהם כי את אש
י לחם אלהיהם הם
מקריבם יהיו קרש:
- וקרא כו
3. ולא יחללו את קרשי
בני ישראל ואל אִשֶּׁר
יִירֻמוּ לָהֶם ויקרא כב טו
ושמרו את שמירתם
ולא ישלחו קרש חטא
ומתו בו כי יחללו אִנִּי יי
מקדשים:
4. ואכליו עונו יקרא כב
את קרש יי חלל ונברתה
הנפש ההוא עממיה:
- וקרא ט ח

מוסף רש"י

לא משום דרות. וכל כך
עבודת חולין וזו עובדת
עבודה אין זו חריב
מיתה כדלמינך פסק
כדלמינך (יומה כ"ד).
ממנה לא עבדו שילוק,
עבודת ממה ולא עבודת
שילוק עבדו (יבמות
כ"ג). משום
טמא. וכן טמא
שמיטה. דלאותו
שמיטה טומאה מחד קול
פסקא מפורו ואזי מללו,
כמי ממוחי מורו מוחי
שמיטה טומאה (שם). ולא
משום מחורבן בגין
דלדורו כמי, כן נמון בגין
עבדו עלים אין כדומה
עבדו וכו' לא ורס (שם).
ולא משום דהרין קורן
ורמלס. גמר חוק מוקד
חלול עבודה, וענין ענין
מי אן נמרון לה מהסם
בדור אלו שמיטה.
ענין שמיס
כדבורות (י'). טמא
שמיטה. כן
שמיטה בעורה (שם). הודר
במיהלה. כדלמינך קש
שגגהה מעלה שמיטה
בעבדו להרס.
דמי טמא, דמי ירמו,
דמי עבד (יבמות כ"ג).
ומחו בו כי יחלהרס
גופו תרומה טומאה
נאול מזה, דלא לעיל מיה
מיוס און מוער וכו' (יבמות
כ"ג).